

Publicerad 2024-02-11 08:08 av Jenny Larsson

Ett litet försök att beskriva det obeskrivbara

Sorg

Mina ögon rymma så många scen
så smärtsamma bilder av tragedi
Att lidandet, sorgen följer mig alldeles allén
icke ens evigheten kommer hjälpa mig förbi

Så djupt i mitt inre har mörkret slagit rot
dess tyngd omänskliga proportioner nått
Ej besynnerligt då, att mot sorg finns ej bot
bara tårar, ångest, ånger över allt ni borde fått

Denna smärtas ok var människa ensam bär
och efter ett tag, när år lagts till år
Drabbar oftast ett svek från dina vänner här
en irritation över sanningen, tiden läker inga sår

Så för var år som går, själens mörker består
tar allt mer plats inuti det som en gång var du
Ibland undringarna kommer, "hur tung blir min bår?"
de oförstående uppmanar bara "lev här och nu"

Om de bara haft den minsta förståelse eller empati
om också de sett dödens ansikte på dem de håller kär
Kanske det en liten insikt öppnat, sorg släpper ingen fri
då skulle ni kanske förstå, vi ej längre höra hemma här

De minnen och tankar som kommer var dag oavsett vi vill eller ej
är efter alla år numera en integrerad del av vår egen själ
Definitionen av vårt eget jag, men vi är ganska få så nej
ni andra betydligt fler, fördömer, ser ner på vilka vi andra är

Ni tisslar och tasslar om oss, att något är fel
inte kan man i årtal sörja en älskads död
Jo, det kan man visst för så länge själen är hel
ryms där plats, glömmes ej bort dem oss kärlek bjöd

Ty rena själar är få och de flesta får för tidigt gå
men vi som gavs ynnesten att deras väg följa
Blir aldrig oss själva igen, ty vi skådat vad få ens förstå

just därför finnes ej orsak att vi vår sorg behöva dölja

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jenny Larsson med Poeter.se id #231577 innehar upphovsrätten